

РЕШЕНИЕ

№ 25727

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 16.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **3886** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от С. Б. Д., ЕГН: [ЕГН] с адрес в [населено място], чрез адв. Х. П. срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППЗМ) № 26-0340-000036 от 19.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Районно управление Септември при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че оспорената ЗППАН е издадена при липса на материалноправните предпоставки за това, при липса на мотиви, както и при нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК.

Прави се искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира се присъждане разноски, включително възнаграждение за един адвокат.

Ответникът – полицейски инспектор към Районно управление Септември при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П., не изпраща представител в откритото съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл.

168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 18.03.2026 г. в [населено място] жалбоподателят е управлявал товарен автомобил „Рено“, с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост. При извършената от служители на отдел „Пътна полиция“ – СДВР проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация, считано от 24.02.2026 г., поради липса на сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4596518, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП.

На 19.03.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 26-0340-000036, с която на жалбоподателя е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

По делото е приложена застрахователна полица „Гражданска отговорност“, сключена и заплатена на 18.03.2026 г. за процесния автомобил.

Към административната преписка е приложена справка от автоматизираната информационна система на МВР, съгласно която на 08.03.2026 г. в 13:29 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 101) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на ОД на МВР - П. със Заповед № 312з-1237/14.04.2022 г. (л. 51) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, каквато е процесната.

Процесната заповед е издадена от С. Г. Б., който съгласно приложената по делото (л. 50) заповед заема длъжността полицейски инспектор IV степен в група „Охранителна полиция“ към Районно управление – Септември при ОД на МВР- П.. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 312з-1237/14.04.2022 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна. Неоснователно в тази връзка е възражението на жалбоподателя за при липса на мотиви в процесната заповед.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025

г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо от ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 18.03.2026 г. действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 24.02.2026 г., а управлението е установено на 18.03.2026 г. Но сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна „Гражданска отговорност“. При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред. В случая между 18.03.2026 г. и 19.03.2026 г., когато е издадена оспорената заповед, има времеви интервал от 1 дни.

Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера на принудителните административни мерки административният орган е длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства. В случая оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от съставения АУАН, без да е извършена каквато и да е преценка относно релевантните данни, налични към момента на издаване на заповедта. По делото е установено, че още на датата на проверката за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, а в Автоматизираната информационна система на МВР е отразено и служебно възстановяване на регистрацията на автомобила. Тези обстоятелства не са били обсъдени от административния орган, нито е изложено защо въпреки тях прилагането на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление“ е необходимо за постигане целите на закона. Липсата на подобна преценка обуславя извод, че мярката е приложена механично, без индивидуализиране на административната принуда спрямо конкретната фактическа ситуация, което представлява нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2 от АПК и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. При липса на изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на административната принуда съдът е лишен от възможност да извърши пълна проверка за законосъобразност на акта, включително дали мярката изпълнява действително превантивна и преустановителна функция

или фактически функционира като санкция. Към момента на издаване на заповедта не е установено и мотивирано наличието на необходимост от прилагане на административната мярка с оглед целта на закона, при положение че противоправното състояние е било отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това. Следва да се отбележи и релевираното в жалбата обстоятелство, че не е налице уведомяване за служебното прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на Кодекса за застраховането. Обратно на твърденията на жалбоподателя, както последователно се приема в съдебната практика, принудителната административна мярка по чл. 171 от ЗДвП не е обусловена от субективното отношение на водача и липсата на уведомяване сама по себе си не изключва възможността за прилагане на мярката. Въпреки това, този факт има значение при общата преценка на конкретния случай, доколкото сочи на липса на съзнателно поведение от страна на водача, насочено към заобикаляне на законовите изисквания. В съчетание с обстоятелството, че нарушението е било отстранено незабавно след установяването му, това допълнително подкрепя извода, че прилагането на процесната мярка в конкретния случай е в несъответствие с целта на закона.

При тази фактическа обстановка следва да бъде съобразен и принципът на съразмерност по чл. 6 от АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за постигане на целта, за която са издадени. В конкретния случай противоправното състояние е било преустановено незабавно, поради което продължаващото действие на мярката води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от административна принуда.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноски се дължат на жалбоподателя. От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателя е направил разноски, които са доказани в размер на 5,11 евро – държавна такса. По делото е представено само пълномощно за процесуално представителство, не и договор за правна защита и съдействие, видно от който да е уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение. В тази връзка съдът не следва да присъжда такова.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка 26-0340-000036 от 19.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор към Районно управление Септември при Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – П. да заплати на С. Б. Д., ЕГН: [ЕГН], сумата от 5,11 евро (пет евро и единадесет евроцента), представляваща сторени по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.

СЪДИЯ: